

NAŠ DOM LIST SLOV.

1
9
3
5

M
L
A
D
I
N
E

IVO

»Naš Dom« izhaja vsakega 10. v mesecu. Rokopise in vse, kar spada v uredniški del lista, je čimprej po izlitju prejšnje številke poslati na urednikov naslov: Dr. Meško Josip, Maribor, Magdalenski trg 3.

»Naš Dom« se naroča pri upravi »Našega Doma«, Maribor, Koroška cesta 5 in stane samo 12 dinarjev letno.

Kjer želite objavo slik, fantovskih skupin, pošljite Din 40— kot odškodnino za napravo klišēja na naslov uprave.

Športni kotichek.

Mnogo se piše o športu, a največ o nogometu. Mnogi so naziranja, da je nogomet ena najlepših športnih panog. Toda že površni opazovalec bo moral priznati, da je nogomet v tej obliki, kakor se pri nas goji, vse drugo prej, kakor pa vzgojen. Nikjer ni toliko surovosti, kakor baš pri nogometnih tekmah. Mi nogometa našim fantom ne moremo priporočati. Imamo pa veliko lepši šport, lepšo igro z žogo in to je rokomet in odbojka. Zlasti odbojka je za naša podeželska igrišča zelo primerna. Ne zahteva velikih prostorov, tudi ne velikih priprav. Mreža tudi ni predraga. Z malenkostnimi stroški se da pripraviti prostor za igro odbojke, katera nudi igralcem dovolj razgibanosti in veselih ur. Prilagodnji prinesemo navodila za odbojko. Navodila za rokomet pa so izšla svojčas pri Prosветni zvezi v Mariboru. Pišite po nje na škof. vodstvo.

V nedeljo 19. maja je priredilo Slomšekovo okrožje v Mariboru gozdni tek, katerega so se udeležili fantje iz Maribora in št. Janža na Dravskem polju. Tekmovalo je 12 fantov. Tek se je vršil v okolici Maribora pri Treh ribnikih na 3 km dolgi progi. Zmagalo je moštvo mariborske delovne skupine ter prejelo prehodno darilo. Prvi je pritekel na cilj Stefan Cigler, drugi Herbert Fornezi, tretji Hinko Stojnšek, četrti Ivan Sojč, vsi iz Maribora, peti je bil Klasinc Oto iz št. Janža, sedmi in osmi sta prišla na cilj Greif Franc in Kancler Janez iz št. Janža. Prvi trije tekmovalci iz vsake skupine so dobili lepa spominska darila.

Dne 2. junija se je vršil po vsej državi takozvani olimpijski dan. Vršili so se razni športni in telovadni nastopi. Čisti dobiček teh prireditev gre v fond za državno reprezentanco, ki bo zastopala našo državo na olimpijskih igrah, ki bodo prihodnje leto v Berlinu.

Pouku in razvedrilu.

Dopolnilna uganka.

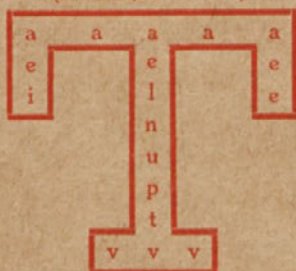
(Joško Makoter; 15 točk.)

- d - - v j - - en - - ve - - eb - - as - - o - -

Vstavi črke: a, a, č, e, g, j, j, j, o, t, v, v, z. Kaj dobiš?

Črkovnica.

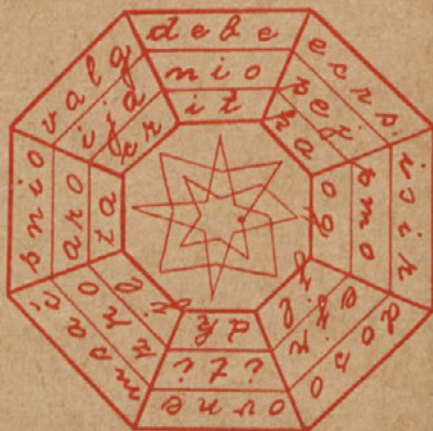
(Križan; 15 točk.)

Besede pomenijo: vodoravno zgoraj: moško ime; spodaj: žensko ime. Navpik: v sredini moško ime, ob strani: ptico, roparsko žival.

Pajkova mreža.

(N. Čeh; 25 točk.)

Nadaljevanje na 3. strani ovitka.

K viru življenja in moči!

Zadnji dnevi junija v tem letu bodo zopet opozorili slovenski narod na globok zaklad, ki je skrit v tabernaklju. Ne bodo ga pokazali samo otrokom, pokazali ga bodo celemu narodu, možu, ženi, fantu in dekletu. Ali bo slavospev tistih dni šel mimo naših src in ušes? Glas, ki ga slišimo, pa ne razumemo, zaklad, ki ga vidimo, pa ne cenimo? Upajmo, da bo slovenski narod tudi tokrat po veliki večini spoznal, da samo Bog varuje vse ono lepo in veliko, kar si je s trudom in delom ustvaril, da samo Bog plemeniti narodove sile, njegovo poštenje, junaštvo in ljubezen.

Ali bo znal naš slovenski fant ceniti ta biser vere in božje ljubezni — sv. Evharistijo? Ali bodo naše fantovske vrste, ki gredo za praporom križa, spoznale, da gredo čudovitemu življenskemu veselju nasproti, življenju, ki je sicer zaenkrat zemeljsko, a vendar usmerjeno v višino — k božjemu Soncu? Imamo vero v zdravje in duševno moč slovenskega naroda, imamo vero v njegovo katoliško prepričanje. Zato pričakujemo, da bodo tudi fantje spoznali, da se brez sv. Evharistije zlomi njihov polet, ki je usmerjen tako visoko.

V dosego svojega visokega namena bomo iskali primernih sredstev. Ko bodo odpovedala morda ta ali ona in se zdela nezadostna, bomo spoznali, da so bila preveč svetna, zemeljska. Z njimi smo bili preslabi. Premalo je bilo jasnosti, premalo vztrajnosti, premalo poguma. Takrat se nam bodo, upajmo, odprle oči, da bomo zagledali v sv. Evharistiji najgloblji in najbolj čisti vir moči — človeka in naroda.

Čim bliže izvira smo, tem več prejmemo od njega, od njegove polnosti; bolj ko se približamo Začetniku vse svetosti, več prejemo milosti; bolj ko smo združeni z glavo, več razgibanosti in življenja prejemo od nje. Združeni z Jezusom kakor mladike s trto prejemo tem več božjih sokov, čim trajneje, čim bolj dejansko in čim tesneje smo združeni z božjo trto. — Naša pota VI.

Sv. Evharistija — moč mladine.

Občudujemo mladega človeka v njegovi moči in svežosti, srčnosti ter neustrašenosti. Še bolj občudovanja je vreden mlad človek, kateri tudi duševno nadkriljuje svoje sovrstnike po svoji plemenitosti, značajnosti, odločnosti, čistosti in vernosti. V njegovem bistrem očesu se lesketa odsev čiste in plemenite duše. Vso okolico zadivi tak vzoren katoliški fant.

Toda tudi mladega človeka zalezuje smrtni sovražnik. Prežinanj, da mu ob trenutni nepazljivosti iztrga največje duševno bogastvo in ga oropa lastnosti, ki krasijo njegovo dušo. Le kako se varovati, s čim se oborožiti, da zmagam tega neprijatelja?

Treba je najti prijatelja, ki nam bo v tem boju zvesto stal ob strani, nas bodril in nam v usodnem trenutku pomagal. Ali ga imamo? Da, imamo ga!

Tam, kjer noč in dan gori skromna večna lučka, v tabernaklju nas čaka. Pripravljen je, pomagati nam v boju, pripravljen je dati vsakemu dovolj moči in milosti, da bo ostal zmagovalec. Le čudno, da se premnogi zanj ne zmenijo dovolj. Zato pa doživljajo poraz za porazom. Mesto sonca in veselja nosijo v sebi le zagrenjenost in trpkost. Strupen hlad uničuje nežne klice krščanskih kreposti. Ne morejo se povzpeti k božjemu Soncu. Pokaže se tu in tam želja in hrepenenje, dvigniti se nad povprečnost, približati se k nadnaravnemu cilju. A ostane samo pri poizkusu. Ni dovolj energij v duši. Človeška nemoč se pokaže v polnem obsegu.

Kje je vir moči? Čudimo se krščanskim junakom, neustrašenim spoznavalcem vere, srčnim devicam, ko čitamo o njihovi nezlomljivi volji, srčnosti in pogumu. Ne lepe, sladke besede, ne grožnje, ne zveri, mučilno orodje in ogenj, ni moglo omajati vere in čednosti. Neustrašeni in pevajoč so šli na morišče. Junaško so zavrgli laskave ponudbe in radi zamenjali udobno življenje s pregnanstvom in pomanjkanjem. Kdo jim je dal moči?

O prvih kristjanih beremo, da so bili edini v lomljenju Kruha, to je, pogosto so se shajali pri najsvetejši daritvi, kjer so prejeli tudi Telo Gospodovo. Vsi reformatorji krščanskega življenja: sveti Frančišek Asiški, sv. Ignacij iz Lojole, vsi veliki vzgojitelji mladine, Don Bosco in drugi, vsi so izšli iz šole svete Evharistije. Tu so dobivali moči za svoja velika dela. Ali naši mladostni vzorniki: sveti Alojzij, sv. Stanislav Kostka, sv. Janez Berhmans, Pietro Frascati, Dominik Savio, naša »rožica iz Krasa« Ernest Mlakar in nešteti drugi, vseh stanov, vseh rodov? Kje so zajemali sil, da so rastle v nedogledne višine duhovnega življenja in ohranili čistost srca? Nikjer

drugje, kakor ob Kruhu močnih, v sv. Evharistiji. V moči te čudovite jedi so rastle v čudovite značaje, silne volje in odločnosti.

In mi? Sledimo jim! Okrog nas divja vihar, v nas polje strast. Tresejo se stebri čednosti, omahuje vera in krepost. Zato k Njemu, da tudi mi dobimo novih moči in energij, da bomo tudi mi rastle k našim velikim vzorom.

Vabi nas, kliče nas. Ponuja nam svojo roko. Oklenimo se ga, Prijatelja našega. »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje...« Tako je rekel On sam. Ob evharističnem Kruhu, s presvetim Rešnjim Telesom bomo utrdili sebe, utrdili svoj značaj, dovolj bo v nas moči, da ohranimo božje življenje v svojih dušah.

Ob evharističnem kongresu v Ljubljani naj zaživi v nas z vso močjo vera in ljubezen ter silno hrepenenje do sv. Evharistije, da bo vsak izmed nas v stiski in sili, v sreči in miru, iskal moči za boj življenja le pri božjem Prijatelju, ki nas čaka in vabi v tabernaklju.

Širjenje pogostega sv. obhajila med našo moško mladino, to je glavni cilj FKA. Zastonj govorimo o nravni obnovi poedincev in narodov, dokler ne bomo znali zbrati mladine okrog tabernaklja. Evharistično gibanje med mladino je poroštvo lepše narodne bodočnosti. Mladina, ki je prepojena z evharističnim duhom, bo v stanu izvršiti veliko duhovno reformo. Le potom evharističnega življenja bo prišel v zasebno in javno življenje pravi krščanski duh. ?o sv. Evharistiji k resničnemu, celemu krščanstvu! — ič.

Vaško občestvo.

6. Veselje.

Vsak človek je tu pa tam praznično razpoložen, da mu je srce ginjeno: ženin in nevesta ob poroki, oče in mati ob krstu otroka, mati ob zibelki, žalostno razpoloženje nas preveva ob smrti dragih, in hudih nesrečah. Ob vseh teh prilikah hočemo tudi na zunaj izraziti svoja čustva. Najgloblje izraža čustva pesnik, ki važna doživetja preliva v pesmice. Z njimi more tudi druge razveseliti in vžigati.

Kakor posamezniki, doživlja veselje tudi cela vas. Veselje vasi je občestveno, ker se veseli celokupnost, ne samo posameznik. Čustva veselja družin, vasi, občine in župnije, poljejo v skupnih slovesnostih družin, vasi, občine in župnije. Kako lepe so rodbinske slovesnosti ob godovih, praznikih in porokah! Kako dvigajo človeka vaške in župnijske slovesnosti, ki zanosno povečujejo kolektivna čustva vasi in župnije. Župnijske slovesnosti se praznujejo v cerkvi. Vsako nedeljo se složno zbira vsa vas pred Bogom. Brez razlike stanu, bogastva in uboštva, stoji vsa srenja enakovredna pred svojim Očetom. Kako blažilno zravnavajo take slovesnosti pereče stanovske razločke! Tudi procesije in poroke so skupne cerkvene slovesnosti. Z vihrajočimi zastavami in ob gromkem pokanju topičev praznuje slovesnost vsa fara. Vsi so enega srca.

Poleg cerkvenih se veselo obhajajo svetne vaške slovesnosti. Ob prireditvi prosvetnega ali telovadnega društva se zgrinja staro in mlado vasi, ob gasilskih prireditvah sodeluje navdušeno celokupna

vas. Nekdaj so bile vse slovesnosti občestvene, t. j. vsa vas se je na njih kot celota radovala. Danes občestvenost propada. Namesto občestvenih prireditev se hrupno obhajajo najeti gostilničarski koncerti, zabave in tombole. Ne prireajo se zato, da se vas kot skupnost veseli, ampak da gostilničar zasluži. Ljudje ne doživljajo veselja »srečne ledinice«, ampak tonejo v morju alkohola. Lahkomiselno zapravljajo čez teden težko zaslužen denar.

Pa tudi vaška društva (prosvetna, telovadna in gasilska) često ne znajo več praznovati občestvenih prireditev. Tudi pri njih ugaša srčna prijaznost in skupnost. Prirediteljem često ne gre za srca, ampak za žepe, t. j. denar udeležencev. Tudi pri njih je prevladal nenasitni dobičarski duh.

Kako naj poobčestvimo naše prireditve?

Naslonimo jih na cerkvene in svetne vaške praznike in jih slovesno obhajajmo na družinski način.

Nekdaj so jih obhajali po cerkvenem letu in svetnih vaških praznikih z muziko in petjem. Postavljali so slavaloke. Ne opuščajmo tudi danes takih formalnosti. Naše srčno veselje se mora vidno izraziti v vnanjih simbolih.

Proslave morajo biti občestveno-vaške. Vas mora slavnost prirediti, ne gostilničar, in vas mora tudi pri slavnosti sodelovati: možje, fantje, dekleta in otroci. Taka prireditev bo potem res skupna in ne bo umetno uprizorjena.

Program in oblika prireditev mora biti družinska.

Spored mora biti družinski. Če vaščani predstavljajo igre, ne smejo izbrati plitvih mestnih šlagerjev, ampak globoke ljudske igre, ki izražajo slovensko ljudsko dušo in njene ideale. Saj imamo lepe ljudske igre: Jurčičeve (Domen), Finžgarjeve (Divji lovec, Naša kri, Veriga) in drugih pisateljev. Tudi pesmice in deklamacije treba tako izbirati, da povečujejo našo ljudsko dušo, njeno veselje in trpljenje, žrtve dobrih mater, junaštvo naših mož in fantov, krepost naših mladenk. Tudi otroci morejo pri prireditvi primerno nastopiti. Preprosta otroška deklamacija, pravljica ali verska igrice, vdihne vsej prireditvi globokega družinskega duha. Ob otroški duši zaživijo odrasli svoj življenski raj, najlepše strune zazvenijo v vseh dušah, srce se spaja s srcem. Vsa vas doživi tako družinski občestveni praznik. Torej proč s puhlimi mestnimi šlagerji in neslanimi pivskimi igrokazi, z neumnimi kupleti in mestnim tingl-tanglom.

Tudi po obliki morajo biti prireditve družinske! Prirediteljem ni treba nabavljati dragih plakatov, ampak osebno naj povabijo vsako družino v vasi. Pri prireditvi sami treba strogo paziti na občestvenost. Osebno naj sprejemajo goste, z njimi prijazno občujejo in kažejo sploh svoje odkrito in dobrohotno srce. Potem bo kmalu zavladal veseli občestveni duh na prireditvah. Vsi se bodo ob skupnem veselju skupno oduševljali za naše ljudske ideale. — Dr. X.

Čudežni studenec.

Živel je kralj, ki je bil do sebe jako skromen, a poln radodarne ljubezni do svojih podanikov.

Imel pa je na svojem vrtu vrelec čudežne vode. Skrbno ga je čuval in sam je hranil ključke do njega. Slehernemu, ki je prosil, je odklenil vrata, da se okrepča ob čudežnem studentu. Kdor je bil izmučen, en požirek iz tega vrelca ga je blagodejno poživil. Kdor je bil utrujen, čudežni vrelec mu je pričaral sladko spanje in prijeten sen na dušo. Kdor je bil bolan, le en kozarec te čudežne vode je izpil in bolečine so nehale in bolezen je odšla.

Toda smrti tudi ta vrelec ni zabranil.

In tudi kralj leže na smrtno posteljo. Dnevi so mu škodili. Tedaj se še enkrat spomni svojega ljudstva. »Nimam potomcev, toda moja ljubljena deca je moje ljudstvo. Umiram in svoj čudežni vrelec zapuščam svojemu dragemu ljudstvu. Vsem bodi odslej čudežni studenec odprt, vsakdo naj pije iz njega svobodno, vsak naj črpa iz njega krepčilo in mir in zdravje!«

In kralj umre, ljudstvo pa vživa ta čudežni vrelec. V nepozabni ljubezni poveličuje svojega kralja in časti njegov spomin.

Dragi fantje! Saj vem, da sta že uganili smisel in pomen te pri-povedke. Dajmo temu kralju in temu čudežnemu vrelcu samo pravo ime!

Zivel je kralj in njegovo ime je — Kristus. Bil je skromen do sebe, da niti toliko ni imel, kamor bi položil svojo glavo. Imel pa je pripravljen čudežen studenec in predno je umrl, nam je vsem izročil ključke do tega vrelca, ki iz njega vsi danes pijemo krepčilo, mir in zdravje.

Ni imel ta kralj svojih potomcev, ker njegova ljubljena deca smo vsi, ste tudi vi, dragi fantje. In nas vse je On postavil za dediče, da ta studenec vživamo, ko je v svoji oporoki določil: »Vzemite in jejte, to je moje telo! Vzemite in pite vsi iz keliha, to je moja kri!«

In danes je ta čudežni studenec neusahljiv in med tisoči in milijoni ste tudi vi, dragi fantje, ki pijete iz tega vrelca resnično krepčilo, sladak mir in živo zdravje.

Kralj je sicer umrl, a v tem studentu vstaja na novo in živi na tisočih oltarjih, živi v milijonih človeških src in vedno se še množijo trume, ki spoznavajo in pijejo čudovito moč iz tega vrelca. In med temi srečnimi ste tudi vi, fantje.

In danes, glejte, ni na zemlji mesta, kjer bi ta vrelec ne izviral, ni kraja, kjer bi živi Bog v najsvetejšem Zakramentu ne prebival, ni kraja, kjer bi človeška srca ne okušala sladke, čudodelne milosti tega vrelca.

In to sladkost in to čudotvorno moč poznate, fantje dragi!

Vaša duša, božja duša sta — eno. Vaša kri, božja Kri — eno. Vaše telo, božje Telo — eno. Kaj čuda torej, če nekoč celo Kristus ljudi bogove imenuje, ko ste v trenutku sv. obhajila dvignjeni do veličine božje narave, upravičeni, da enkrat kraljujete na nebeških prestolih.

In letos koncem meseca junija se bo slava tega Kralja proslavljala v beli Ljubljani. Fantje, udeležite se te svečanosti v kar največjem številu! Da, pojdite tja, da se tam navzamete vere, močne in trdne kakor skala! Podjdite tja, da se ondi še bolj navzamete srčnega

zaupanja, da vam bo ta večni Kralj enkrat nebesa odprl! Pojdite tja, da se razvnamete ljubezni do Njega, ki je vaša sreča, vaše vse!

Naj končam, dragi fantje! Ko leže človek v grob k zadnjemu počitku, tedaj mu sv. Cerkev še ob odprtem grobu želi dvoje, mir in luč.

»Gospod, daj mu večni pokoj in večna luč naj mu sveti!«

Kristus Kralj je simbol miru, je simbol luči. Pred tabernakljem gori lučka, okrog tabernaklja pa je blaženi mir. Tja zahajajmo, fantje! V svitu Njegove luči pojdimo skozi življenje in v Njegovem miru umirajmo, potem bo On naša sladka, neminljiva sreča. — Župnik — l.

Danes je krščansko življenje težko; toliko problemov je nerešenih; toliko razdvojenosti je v nas samih; nasproti pa stoji vedno bolj organizirana in vedno bolj divja množica nasprotnikov božjega imena. V teh razmerah nimamo sami v sebi dovolj moči, rabimo velike nadnaravne pomoči, in to najdemo v živem Jezusu Kristusu, ki nas vsak dan vabi, naj se tesno združimo z njim. — Naša pota III.

Naše gibanje in delo.

Laiki v KA.

Že zadnjič sem omenil, da je Pij XI. pozval vse laike, da sodelujejo in pomagajo duhovnikom. Kajti duhovniki ne morejo več opravljati svojega dela v toliki meri, da bi bilo zadovoljivo. Svet danes zahteva učenih namestnikov Kristusovih. Vse nove tokove morajo poznati, do vsakega novega pojava morajo zavzeti gotovo stališče. Potem, posvečevati morajo same sebe. Silne osebnosti, izklesane in dovršene, morajo biti duhovniki, če hočejo biti res delilci milosti. Same nevarnosti, same zanke prete duhovniku, kajti svet dela na vse načine in ne izbira sredstev pri težnji po dejstvu, da bi duhovnik padel. Zato mora mnogo časa posvetiti premišljevanju, molitvi, čitanju. On je v glavnem posvečevalec duš, delivec zakramentov, duhovni oče župnije. Danes pa mora delati v društvih, mora biti govornik in režiser, večkrat še pevododja, da, pri gospodarskih društvih dela in vodi posojilnice. Precej dela je to in nima časa, da bi se pripravljaj za pridige in solo, kar je vendar za njega prej kot to, kar sem pravkar našteval.

Svet besni proti Kristusu, peklenske sile se zaganjajo v Cerkev. Na cestah kriče in pridigujejo proti Kristusu, proti vsemu nadnaravnemu. Vsakega posameznika skušajo pridobiti zase, ali pa ga vsaj omajati v njegovi veri. To je val novega paganizma. In ali temu silnemu valu lahko ena pridiga na teden zastavi pot? Mislim, da ne. Saj je vsi niti ne slišijo, če pa so pri pridigi navzoči, potujejo njih misli po svetu in se ustavljajo pri svetnih dobrinah. Nasprotniki pa delajo, kriče, besne. Duhovniki tudi nimajo več dostopa v vse prostore in k vsem ljudem. Posebno hudo je to v delavskih krajih. Lahko se zgodi, da imajo delavci duhovnika za zaveznika bogatih, bogati pa istega duhovnika za zaveznika delavstva in nositelja revolucionarnih idej. Telovadišča, kino, gledališče, športna igrišča: kraji, kjer se ljudje čudijo, če se prikaže duhovnik.

Pij XI. je vse to videl. Zskrbelo ga je, kam bo svet pridrvel, če bo šel po tej poti naprej. Videl je duhovnike, vse utrjene, vse obnemogle v vrtincih življenja, v bojih za duše. Laiki pa niso delali nič. Bili so člani Kristusove Cerkve, od nje so samo sprejemali, storili pa niso nič. Vedno bolj so se odtuževali laiki od duhovnikov, videli so se le ob nedeljah. V sebi niso imeli apostolskega duha, niso imeli ognja, niso imeli volje. Nastal je neke vrste prepad v Cerkvi: duhovniki — laiki.

A vsi so Kristusovi otroci, vsi so člani Cerkve, vsi so ena velika družina. Zato naj tudi laiki pomagajo pri uveljavljanju Kristusovih načel. In KA je gibanje, ki naj zdrami laike, ki naj združi laike in duhovnike, ki naj pokristjani današnjo družbo. To ni nič novega, če laiki sodelujejo, če laiki pomagajo duhov-

nikom. Že Kristus nam je dal zgled. Žene so pomagale, skrbele so za prehrano. In prva krščanska doba! Živi zgled KA! O tem poročajo Dejanja apostolov in Pavlova pisma. Pavel, veliki misijonar, je vse pritegnil k delu za Kristusa. Občine so doprinašale denarne prispevke, zopet in zopet je opominjal svoje vernike, naj bodo zgled ostalim, naj se med seboj opominjajo, naj bodo celi kristjani, naj bodo besede in življenje v skladu. Torej vsi so bili apostoli in le na ta način so strli pagansko družbo in jo pokristjanili. Laiki so tudi pridigovali, n. pr. Apolo.

To je bila akcija. To je bila junaška doba Cerkve. To je bila doba junakov, herojev, mučencev. Kristusa so imeli vedno pred očmi, za njega so vse žrtvovali in po njegovih načelih tudi živeli. Bili so ena velika družina. Taka doba mora tudi danes nastopiti. Le na ta način bo mogoče današnjo v paganstvo padajočo družbo pokristjaniti, le na ta način bo mogoče priboriti v današnjem svetu križu tisto čast, ki mu gre, le na ta način bo zavladal Kristus vsepovsod, v vasi, na ulici, v mestu, v tovarni.

Danes se zahteva celotnost. Jasno, da tudi celotno krščanstvo, krščanstvo, ki bo prešinjalo celotnega človeka in vse njegovo delovanje ter življenje. Danes ne gre več, da bi živeli dvojno življenje, življenje v cerkvi in življenje čez teden, ki bi s prvim ne imelo nobene zveze. To je danes zahteva. Na to misli tudi Pij XI.

Torej na delo za KA! Da bomo priborili zmago Kristusu. Vsi na okope, vsi na delo. Naše življenje naj bo vzgled, naj bo živa pridiga. Vedno in vsepovsod. Načela si postavimo, Kristusova načela, od katerih ne popustimo, pa naj pride ta ali ona okolnost, ta ali ona oseba.

Laiki, kličejo vas, sam Petrov naslednik vas vabi in kliče! — A. Breznik.

Otroci vasi.

VI.

Temnooblačno je bilo junijsko jutro. Niti vetrič ni zapihljal in ganil drevoja, visoke trave na travnikih in žita na polju. Negibno so viseli težki oblaki na jutranjem nebu. Nočni mrak se je počasi umikal svetlobi dneva. Zvon dolske cerkve je počasi pel svojo pesem, ki je budila in vabila.

Na kolodvoru, tričetrt ure oddaljenem od Dola, je bilo živo. Fantje in dekleta, povečini iz Dola, odhajajo za kruhom in zaslužkom. Nič ni petja, samo polglasno govorijo. Zdi se kakor bi jim nekaj težilo srce. Morda vendar ni povsem mirno srce in mirna vest, saj gredo v tujino služiti drugim. In vendar bi domača zemlja dajala več kot daje, če bi ji dali svoje moči in svojo ljubezen. Matere in očetje, bratje in sestre, so stali ob ograji kolodvora. Priprosto so oblečeni, pripravljeni, da gredo kmalu na delo. Samo posloviti se je treba.

Na klopeh in ob ograji je vse polno kovčkov, velikih cul in cekarjev. Borno imetje, ki ga nesejo s seboj fantje in dekleta. Obleka je v njih,, nekaj za prigrizniti med vožnjo, tu in tam moli iz cekarja steklenica. Za tri dni se je bilo treba preskrbeti.

Toni je oblastno in zadovoljno hodil mimo tračnic. V modri obleki je bil, plašč je imel vržen čez rame. Z zadovoljstvom je pihal v zrak dim cigarete. Pod pazduho je stiskal aktovko. Zadovoljen je bil. Kako ne, saj je zbral lepo število mladih moči, da jih popelje na široke ravnine, kjer čaka delo. Celo Tinko je pridobil. Ni bilo lahko delo. Ko ji je pa dokazoval, da bo jo Stanko dosti raje vzel, če bo imela nekaj svojega denarja, se je vdala. Saj ne bo navadna delavka, za njo je pripravljeno boljše mesto, lahko in dobro plačano. In končno vendar ne more iti tako brez nič na imenitno Stankovo

domačijo. Toni je dobro računal. Čakal je, da je odšel Stanko s sestro Roziko na romanje k Mariji Tolažnici ob morju. Teden dni je nameraval ostati. Tako se mu je posrečilo pridobiti Tinko in v seznam napisati na zadnje mesto njeno ime.

Zamišljen postaja Toni in nemiren. Tinke še ni. Vedno zre po cesti, ki se kmalu od kolodvora izgubi v gozdu. Ropot voza ga pomiri. Gostilničar Jaka, oddaljen sorodnik Tinkin, vozi s svojim belcem. Njegova visoka postava je daleč vidna, dim cigare se izgublja za vozom. V diru prihaja, Jaka ne privošči svojemu belcu počasnega koraka. Tinka in njena mati sedita zadaj na vozu.

Z močnim potegljajem vajeti ustavi Jaka voz pred kolodvorom. Počasi nese roko k klobuku, milostno pokima znanim Dolčanom, ki ga pozdravljajo. Toni je takoj pri vozu in pomaža Tinki. Sam nese njeno prtljago in jo postavi na tla blizu tračnic.

»Že pride« zašumi med fanti in dekleti. Res, od daleč se začuje zamolkel ropot vlaka. Fantje in dekleta jemljejo svoje stvari, segajo v roke svojim domačim, naročajo to in ono. Toni vabi vse k sebi, sili k hitremu slovesu. Doma ostalim pomaha z roko in se obrne k prihajajočemu vlaku, ki vozi počasi na postajo in se skoraj neslišno ustavi.

»Vstopiti! Urno!« kriči sprevodnik. Živinski voz je pripet na koncu vlaka. Široka vrata so že odprta. Tje pokaže sprevodnik in Toni. Nekam oklevajoče lazijo fantje v voz, še bolj potrta dekleta. Tu in tam kateri zagodrnja, drugi se zopet nekam žalostno zasmeje. Z ropotom so metali v voz svoje kovčke, zlezli v voz in se skrili v kot. Toni je potegnil Tinko proti vozu III. razreda. Skušala se je ustavljati, vendar je s sklonjeno glavo šla za njim. Prtljago je nesel Toni. Sedla je k oknu, mimogrede zamahnila stricu Jaki in materi, potem pa zastrmela v tla. Toni se je vsedel njej nasproti.

Iz živinskega voza se je slišalo klicanje »Z Bogom« in »Na svidenje«. Vlak se je zagibal in mirno zapustil dolsko postajo. V meglenem jutru je bilo zamolklo drdranje vlaka tako čudno. Dim stroja je silil v vozove in se moreče vlegel na pjuča. Nekateri potniki so spali, drugi so nemo in otožno zrl skozi okna. Toni je skozi dim cigarete zrl na Tinko, ki je gledala v tla, in se pasel na njeni nežni dekliški postavi. Ob otožnih in težkih mislih njegovih sopotnikov, je njegova nelepa misel spletala mreže okrog Tinke. Tlesknil je z prsti in si lahko zažvižgal. — P.

Slovo.

Zbogom cvetka Korotana,
zbogom blagi rodni breg!
Vlak me čaka, da odrine
tje v slovenski svet.

Trpim...
Tako tesno, grenko
je meni...

Vedi, sestra, zlata mati,
in ti draga rodna vas,
da je radost maj odnesel!

— — — — —
In kaj naj počnem zdaj jaz?

J. T.

Moja želja.

Žar ljubezni razkropljen
po širnem svetu je tako,
da žarek mal' nad svet meglen
prav redko dvigne se v nebo.

Žar sončno svetel ti je dan,
po Kralju večnem sem poslan,
Upri v Ljubezen svoj pogled,
ki vodi te v nadzemski svet!

Zakaj? — Ti fantič moj,
pogubi le nasedaš,
na poti svoji mal' postoj!
da v žarek ta pogledaš.

Žabkar Rudi

Slomšek in Katoliška akcija.

To, kar imenujemo danes katoliško akcijo, ni iznajdba naše dobe. Saj živi duh apostolstva in aktivnosti v katoliški Cerkvi od njenih začetkov pa do danes, le da ta duh v vsaki dobi najde svoj poseben izraz. Enkrat se pokaže na zunaj v blesteči luči, strumno stopa na svetovni forum, zavlada vsem in obseže vse. Nato pa se umakne v skrite koticke, v katakombe, a živi tam tem močnejše, s tem večjo moralno silo. Pridejo pa tudi dobe, ko ta duh vzdržuje lepo harmonijo med zunanjo močjo in notranjo silnostjo. In kadar uspe uničujočim silam razrušiti harmonijo, kadar se zamaje stavba globoko v dnu, ali kadar le na zunaj trpi, tedaj Cerkev povzdigne svoj glas in poziva k apostolstvu in aktivnosti, da nadomesti utrpe-lo škodo. To pa dela v vsaki dobi drugače, kakor se ji pač zdi najprimernejše in najuspešnejše. In danes kliče k složnemu in organiziranemu sodelovanju laikov s cerkveno hierarhijo ali kratko: k l i č e v k a t o l i š k o a k c i j o. Katoliška akcija je izraz božjega apostolata in aktivnosti v naši dobi. Edino po njej upa Cerkev zopet doseči oni blagodejni vpliv in udarno silo, ki jo potrebuje, da more vršiti svoje poslanstvo, ki ji je dano od Boga. Vsak sodobni katoličan se mora tega dobro zavedati.

Kakor danes mi, je v svoji dobi uvidel tudi naš veliki Slomšek. Posvečen v škofa l. 1846., je s strahom gledal, kako bohotno se širijo liberalne ideje in pronicajo med verno ljudstvo. Videl je, da more odpomoči le strumna organizacija, ki naj vernike utrjuje in usposablja za težak boj. Kako je to izvedel, pripoveduje njegov življenjepisec Kosar:

»Ker so se hudobni in Cerkvi sovražni ljudje v društva zberali, da bi skoz zedinjenje svojih moči toliko močnejši postali, so si mislili Anton Martin, da se morajo tudi pobožni kristjani z združenimi močmi sovražnikom nasprot postaviti. Vpeljali so torej pri stolni fari tako imenovano k a t o l i š k o d r u ž b o, v kateri so se zberali možje krepkega in neboječega srca, pripravljeni, se svoje vere nikjer in nikoli sramovati, ampak jo povsod in vselej z vsemi postavnimi sredstvi zagovarjati in braniti. Da bi družbani potrebe in nevarnosti nove dobe bolj spoznavali, so napravili f a r n o b u k v a r n i c o, kjer naj bi se shranjevale pripravne knjige in dobri časopisi za podučenje in so vpeljali s h o d e, v katerih so se družbani zberali, se med seboj pogovarjali, ter imeli mašnika za svojega vo-

ditelja, ki so jih podučevali, da bi jih krivi preroki premotiti ne mogli. — Da bi pa ta družba svoj namen doseči zamogla, je bilo treba, da jo še druge družbe podpirajo, in zato so vpeljali tudi družbo mladenčev, devic in žen.« (Drobtinice, letnik XVII., l. 1863., str. 181—182.)

Ali niso te besede pisane tudi za našo dobo? Poznamo svoje rane, poznamo pa tudi zdravilo, zato: Na delo! — S.

Spomeniki naše vere in naroda.

**Romarska cerkev
sv. Marije na Sladki
gori.**

V prijetni tihi dolini, med Bočem in Ponikvo, leži Sladka gora. Od Poljčan prideš v slabí poldrugi uri preko romantične Pečice do sladkogorske romarske cerkve. Znana je ta romarska božja pot, nekakšna prva postaja v vrsti romarskih cerkev v tem predelu slovenske zemlje. Šmarje, Sv. Rok, Tinje, pridejo za njo.

„V zborih te bom hvalil o Gospod“.

V nepozabnem spominu nam bo ostal lanski evharistični kongres v Mariboru, ko so desettisoči glasno sodelovali z našim prevzvišenim škofom dr. Ivanom Jožefom Tomažičem pri takozvani zborni maši. Sicer so že prej mnogi vneti gg. kaplani vpeljali zorno mašo pri šolski mladini. Po evharističnem kongresu pa so jo vpeljali že v mnogih župnijah. Lepo bi bilo tudi za mladino, fante in dekleta, da vpeljejo zorno mašo vsaj vsako prvo nedeljo in ob fantovskih praznikih. Ko so lansko leto blagoslavljali jubilejni križ na Donački gori, so tudi imeli zorno mašo. Kako ganljivo in veličastno je bilo to. Na visoki gori pod milim nebom je odmevala pesem mladine k Bogu, mladina z mašnikom vred je sodelovala pri presveti daritvi. Nepozaben prizor!

Sedanji čas je zelo podoben času prvih kristjanov. Brezverstvo, moderno paganstvo, preganjanje krščanske misli po vseh delih sveta, vse to nas sili, da se preko liturgične poglobitve vrnemo k duhu prvih kristjanov. Prvi kristjani so z mašnikom vred sodelovali. Bilo je pravo sodelovanje in sodarovanje vernikov pri sv. daritvi. Sv. mašo darujemo vsi, če sodelujemo z duhovnikom. Vse nas je Bog izbral v izvoljeni rod in za kraljevo duhovništvo. Mašne molitve same nam dovolj jasno povedo, da naj verniki z duhovnikom sodelujejo. »Zato se tudi spominjamo, o Gospod, mi tvoji služabniki in tvoje sveto ljudstvo.« Pri očitni spovedi (confiteor) se jasno vidi, kako je duhovnik z ljudstvom združen v enoto. Najprej verniki prosijo Gospoda za usmiljenje duhovnika in potem prosi duhovnik za vernike. Verniki: »Usmili se te vsemogočni Bog, odpusti ti grehe in privedi te v večno življenje.« Duhovnik pa: »Usmili se Vas... odpusti vam... privedi vas v večno življenje.« V glavnem delu svete maše zopet: »To žrtev ti prinašamo za sveto katoliško Cerkev in za...« Dovolj dokazov!

Zato se obračam do tebe, slovenska mladina, predvsem do vas, slovenski fantje, poglobite se v daritev sv. maše, delajte na to, da se povsod uvede zborna sv. maša. Za liturgično izobrazbo imate dovolj že tudi slovenskega liturgičnega gradiva. Knjižice: »Zborna maša«, so vam za začetek zelo primerne. Imate tudi ponatis iz: »Večnega življenja«, ki ga je izdal ljubljanski ordinariat. Najbolj primerna pa je Vodušekova knjižica: »Svete maše«. Četudi je nekoliko dražja, je vendar zelo prikladna. Z njo si najlažje pomagajte; seveda vam mora prej dušni pastir nekoliko razložiti, kako knjigo rabiti. Najlepše bi seveda bilo, če bi mašne molitve molila vsa cerkev, s čimer bi se živo pokazalo, kako mora biti cerkveno občestvo enega duha in enega srca. Če se ne da začeti s starejšimi, začnite s fanti. Videli boste, kako se boste počutili srečni, ako boste zares sodelovali z duhovnikom.

Pri zborni maši ne sme izostati tudi petje. Naj odmeva po cerkvi ali na prostem, kjer se daruje presveta daritev, tudi lepa pesem: »O sveti križ«, »Povsod Boga«, »Kristus Kralj«, »Marija skoz življenje« itd.

Čim bolj bomo v duhu služili Bogu, tembolj bo naše življenje posvečeno. Bodimo vsi svesti služabniki božji! Da bi le ne bilo nobene župnije v Sloveniji, kjer bi ne bilo zborne maše! — Vo... er.

Spomin na dr. Matko Juga.

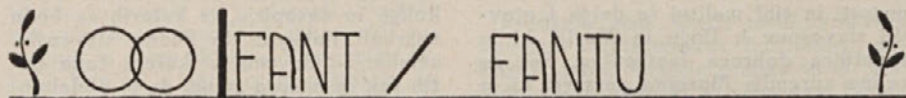
Poslovil se je od nas in se vrnil k Bogu dr. Matko Jug, zdravnik v Borovljah, tajnik naše vrhovne organizacije v Celovcu, dober svetovalec, član in sodelavec narodnih slovenskih organizacij na Koroškem, zavedajoč se vedno one človečanske naloge, ki jo ima vsak v svojem narodu. Zavedal se je, da delo med brati v tujini zahteva le žrtev. V skromnem domu na Dobravi je živel naš pokojni brat dr. Jug, tam je 27. aprila tudi umrl.

Dr. Jug je bil mož, ki je na vsakega napravil izreden vtis. Bil je samostojna osebnost in kot tak vsepovsod priljubljen in izredno zanimiv. Že na obrazu si mu lahko čital zvestobo do slovenske grude, za katero je živel in delal. Ko sem ga obiskal, mi je dejal nekako tako: »Ti si mlad, popolnoma moraš okrevati in postati močan. Morda doživite Slovenci na Koroškem trenutke, v katerih boste še bolj omahovali. A kloniti ne smete. Skrbeti morate in verovati, da nekega dne zasiže sonce lepše in pravičnejše. Slabiči obupujejo. Močni in borbeni značaji bodo pa ostali na višku. — Še pridil!»

Tak je bil dr. Jug. Ves je bil naš, in na široko je objel slovenski del Koroške s svojo ljubeznijo in dobrosrčnostjo.

V slovo in spomin na moža, Slovenca v Korotanu, borca v tem delu slovenskega naroda, čigar ljubezen, požrtvovalnost in živahnost se mi je tako zelo prikupila, sem napisal te besede, ko sem videl potrte brate, ki so jokali za njim...

J. T.

Kdo je fant?

Ko stojim zvečer na vasi, mi nena doma udari na ušesa glasen vrisk in gromki »aufbiks!« Za njim pa še cela vrsta sličnih glasov in vzklikov. Kdo je to, ki se dela tako korajžnega, ko še na vasi ne vidiš niti slamnatega možicljaja. Ob vaškem miru se jim duše junaško vzdigajo kakor mrličji iz grobov, ki pa — to je seveda fantazija —, ko pride določen čas ob prvi uri zjutraj, plaho pobegnejo nazaj v grobove. Kdo so ti junaki?

Vprašaj jih, zakaj tako juckajo in se šopirijo sredi vaškega pokoja, ki jim ga je — izmučenim ljudem po dnevnem delu — naklonilo nebo. Odgovor je ta: »Mi smo fantje, ki se nikogar ne bojimo; fantje smo od fare!« Lep je ta odgovor, pa škoda je le, da je v notranjosti prazen, okrog pa ga nič ni. Vsak fant bo junak, ko bo sam. On ceni svoja dejanja in svoje vedenje za junaško le sam sebi, v javnosti pa se taki junaki tako nič ne udeležujejo, razen če se javnost zanima za scene njihovega ju-

naštva — par let robije ali strogega zapora za »junaško« vedenje in »fantovska« dejanja. Razume se, da ob takih prilikah njihovo junastvo zgine kot aprilski sneg ter splahne vsa njihova samozavest in korajža. Ne bom dalje navajal takih primerov, saj nam jih na žalost časopisje prinaša zvrhano mero. V zaporih najde to svoj slavn konec in plačilo.

Kdo je torej fant, ki se sme upravičeno tako nazivati? Kje ga iskati, ako ga ni zvečer na vasi? Pač! So mladeniči, ki se smejo upravičeno nazivati fante in junake. Ti fantje so mirni in marljivi, zlahtnega srca in pobožni. Te lastnosti morajo dičiti pravega mladeniča, ki je res fant od fare. Mirni in plemeniti značaj je vsepovsod priljubljen, pri dobrih in poštenih ljudeh. Priden mladenič, ki ne hodi nikamor drugam se razvedrit kakor v domači društveni dom, saj tukaj je njegova druga postojanka — kuje načrte za bodočnost po pravih naukov blagih voditeljev duhovnikov, vere in matere Cerkve. Ti so razen staršev in drugih prijateljev njegovi najboljši zavezniki in učitelji. Miren mladenič je vedno vdan svojemu poklicu in udejstvovanju. On ne bo šel nikoli v gostilno in sorodna zabavišča, ker ve, da ga tam čaka poleg gmotne zgube še marsikaj drugega, kar bi kvarilo ugled njegovi osebnosti in značaju. Fant zlahtnega srca in sramežljiv je biser družbe, v kateri se nahaja. Zlahtno srce je kakor kras njegovim dikam. Ni ga lepšega v fantovskem zunanem udejstvovanju poleg lepega vedenja ime. ti zlahtno in odkrito srce. Takega ceni tudi slaba družba, njega se boji. Krona vsega pa je pobožnost. Pobožnost, katera kras mladeniča, je mnogo lepša in veliko bolj vzvišena kakor deklška. V pogosti in tihi molitvi se dviga fantovski slavospev k Bogu in Mariji, ki je zaveznica dobrega fantovstva. Saj ga vedno spremlja Marijino varstvo, ki je fantu najboljši porok za srečno življenje in vsestranski blagoslov. Le dobremu mladeniču, ki je marljiv, pobožen in

zlahtnega srca, je zagotovljena vsa sreča. Takega pa danes postavljam, ne samo za zgled svojim tovarišem, ampak tudi marsikateri izmed tovarišic!

Iskreno bi želel, da bi se izpolnile želje nezabnega škofa Slomška, ki pravi:

Slovenske mladine le up naj bo ta, nedolžnost, ponižnost in zlahtnost srca!

Franjo Črnc iz Konjic.

Rajhenburg. Fantje iz Rajhenburga se že dolgo nismo nič oglasili v našem tako priljubljenem listu. A kljub temu ne spimo. Ker vemo, da je v delu in borbi zmaga, zato delamo prav pridno na polju prosvete, zlasti naše časopisje prav dobro razširjamo.

Pa — nikar ne mislimo, da je naše delo že končano! Mi še nismo sami dovolj močni, da bi strli za vedno sovražnika sv. vere. Zato še moramo pomnožiti naše vrste. Da dosežemo vzvišeni svoj namen, moramo brezobzirno preganjati veri in ljudstvu nasprotno časopisje. Dosti hudega je že povzročil in še povzroča slab tisk. Zato proč s to kuglo!

Kakor hoče nasprotnik imeti kar največ sebi enako mislečih, tako delajmo tudi mi. Pridobimo vsakega, ki ima že iskrico ljubezni za Boga in za katoliško stvar. Prepričajmo ga z jasnimi dokazi, da je resnica le v katoliški Cerkvi in da bo naša bodočnost le tedaj srečna, če bomo vedno zvesti sinovi katoliške Cerkve. Vse zlo pač povzročuje slabo čtivo; saj če človek prebira brezbožne spise, postane nekako omahljiv. Strup nenravnosti mu kaplja neopaženo v srce. Proč torej z vsakim nasprotnim časopisom! Borimo in potrudimo se za naše dobre liste. Odprimo ljudem oči in srce, da bodo čitali in naročevali dobre knjige in časopisje, iz katerih se bodo nasrkali ljubezni do rodne slovenske zemlje, — do zemlje, katera čaka naših rok in našega znoja, da jo obdelujemo in obogatimo. — Kaše Ivan, Rajhenburg.

Čuj dekle — slovensko!

Dekle čuvaj lilijo nedolžnosti! Ne daj, da bi se pohotneš pasel v pohotnosti, zakaj tvoje telo ima vzvišen namen, na-

men, da boš kedaj v zakonu rodila otroke, dojila jih na svojih prsih, in da ti bo tvoje materinstvo enkrat v kras. Kako moreš potem dopustiti, da bi te

Pevski zbor Zreče
pri Konjicah
z agilnim župnikom
Bezjakom v sredini.

imel kdo za igračo pred zakonom. Mnogi fantje so pač taki, da ne iščejo srca dekleta, ampak iščejo njeno telo, da bi le svojo strast utešili za trenutek, na račun — dekletovih solz.

Zato dekleta slovensko, čuj in bodi oprezna! Nedolžnost se z nobeno rečjo poplačati ne da, tudi ne z kraljevo krono. Nobena jutranja in večerna zarja ni tako lepa kot je čistost, nobena lilija in vrtnica se ne da primerjati s čistostjo v dekliskem stanu. Pač mnogo mnogo hrani morje biserov, a še lepša je čistost, čista in ne oskrunjeno preživeta mladost. Še v starosti se boš z veseljem spominjala na lepo preživeto mladost. Če boš pa preživela mladost grdo, se boš z žalostjo in studom spominjala na svoja nečista dejanja. Zato glej, da ne vidiš nikdar več tistega, ki ti je katerikrat hotel vzeti nedolžnost, najdražjo svetinjo. Bori se za svoj venec!

Če ga srečno otrneš iz vseh nevarnosti, ga opravičeno prineseš pred poročni oltar. Tu razlijejo tri božje osebe polnost sv. blagoslova na njo in boš srečna in vesela še v starosti. Skušnja nas uči, da je med 100 zakoni 65 nesrečnih in samo okroglo 35 srečnih. Zakaj? Ker se z grehom pripravljajo na prejem sv. zakona, ki je velik zakrament.

Znanje je silno nevarna reč, ki je vzelo že tisočim in tisočim dekletom srčni mir in vso srečo. O dekleta, ko bi bolj spoštovali sebe, koliko manj bi bilo stritih dekliskih src, koliko manj bi bilo gorja na svetu. Zato dekleta, čuvaj lilijo duše, čuvaj jo do zakona, ali pa do — groba... — Olgica.

Maj odhaja.

Prelepi majnik nas je zapustil. Minula je tudi ona lepota in krasota, ki je samo majniku lastna. Majniško življenje je

najlepše in najkrasnejše. Ptice v maju najlepše pojo in rožice najlepše cveto. Vsa narava hvali Stvarnika s to lepoto. Vroče poletje, ki sedaj nastopa, bo odneslo s seboj ves ta čar in ga nadomestilo s popolnoma svojevrstnim. Iz cvetov bodo izšli plodovi, ki bodo na svoj način krasili poletno dobo. — Tako minevajo tudi naša mlada leta, ki so podobna maju. Tudi žar in čar mladosti se polagoma zamenja s starostjo. Mladost se nikdar več ne povrne. Zato je treba sedaj, ko mlad človek hrani vso moč in veličino duha, poskrbeti za srečo v starosti. Duha in moč je treba združiti s pogumom in vztrajnim delom. Ako je to spojeno, potem postane človek odporen in dovolj trden. Za takega človeka ne velja pregovor, ki pravi, da je mladost norost. Norost so mlada leta za onega, ki te dobrine tepta in misli, da se priprava za življenje lahko odloži na poznejši čas. To je velika zmota.

Tovarišice, združimo moč in duha z pogumom, v delu za vsestranski napredek! — Terezija Potnik iz Konjic.

Potovala sem. Dosti naših kmečkih koč sem videla znotraj, tudi mnogo dekliskih sobic. Kakšna razlika tu in tam! Videla sem sobe, ki so naravnost dihale mladost in čistost, videla zopet čudno nežensko in nedeklisko zanemarjenost. — Bila sem enkrat v sobi, kjer sta stanovali stara mati in njena dvajsetletna hčerka. Postelja hčerke je bila lepa, vse je bilo tako belo in snažno. Vse okrog pa umazano, postelja materina, ki je bolana ležala, polna starih umazanih cunj. Ne morem popisati kakšno je bilo. Dekleta, tovarišice, mislite na to, da je sicer lepota duše prva, a tudi naše stanovanje, naša dekliska soba, ves naš dom, mora biti lep in snažen. Gre za

našo čast, za zdravje, za veselje v naših domovih. Kdo ga bo naredil prijaznega, če ne dekleta, ki smo pokli-

cane v to. Poglejmo kako je in popravimo zanemarjeno. Naši domovi naj bodo lepi, da bo prijetno v njih. — Anka.

MLADINA v KATOLIŠKI AKCiji

Mariborski kat. akcijonaši pri nadškofu dr. Antonu Bonaventuri Jegliču.

Nadškof dr. A. B. Jeglič, apostol Slovencev, obhaja dne 29. maja 85letnico svojega za katoliško in slovensko stvar tako bogato blagoslovljenega življenja. V Gornjem gradu, v nekdanji prestolnici ljubljanskih škofov, živi sedaj v pokoju, sam zase in pa z Bogom. Umaknil se je v samoto ter tukaj moli za slovensko ljudstvo, zlasti pa za mladino, za katero se vkljub visokim letom še vedno zanima.

Delovna skupina mariborske FKA je v nedeljo 12. maja priredila avtobusni izlet v Gornjigrad z namenom, da se tam v imenu obmejnih štajerskih fantov pokloni nadškofu Jegliču in mu čestita k 85letnici življenja. Čez 30 izletnikov je zasedlo v nedeljo zjutraj veliki avtobus »Rdeči Franček«, ter se v krasnem majniškem jutru odpeljalo proti Celju. V Gornjigrad smo dospeli okrog pol 10. ter se udeležili nedeljske službe božje, katero je daroval vodja izleta g. korni vikar Juranovič. Občudovali smo krasno župniško cerkev, katera bi delala čast vsakemu mestu. Ogledali smo si razne zanimivosti, katere nam je pokazal župnik Šlander. Prezvzišenega nadškofa tokrat ni bilo v Gornjemgradu, ampak se je mudil v Marijinem gradu pri Nazarju. Sporočil nam je po župniku Šlandru, da nas bo sprejel v Marijinem gradu. Zato se nam je mudilo nazaj v Nazarje. Takoj po prihodu v Nazarje smo se podali v Marijin grad. Ko se približamo grajskemu vhodu, zagledamo takoj visoko postavo nadškofa, prišel nam je naproti do vhoda. Pristrčno smo ga pozdravili. Predsednik mariborske delovne skupine Mirko Geratič ga je pozdravil v imenu obmejne štajerske mladine kot drugega Slomškega, kot voditelja in učitelja vseh Slovencev. Zahvalil se mu je za veliko delo, ki ga je izvršil na verskem, narodnem ter prosvetnem polju. Obenem mu je izrekel tudi čestitke k 85letnici življenja. Prezvzišeni se je za pozdrav priščno zahvalil. Zaiskrilo se mu je oko, ko je gledal pred seboj mladino. Pristrčne in

spodbudne so bile besede, katere je naslovil na nas. »Bodite zvesti katoliškim načelom. Ljubite sv. katoliško Cerkev. Borite se z vso doslednostjo in neizprosno proti vsem, ki izpodkopujejo temelje pravosti med slovenskim ljudstvom. Nobenega popuščanja in nikakih kompromisov v načelnih stvareh. Nikogar se ne bojte, nikoli ne klonite, ko se gre za čast božjo.« Povabil nas je v kapelico sv. Jožefa, katero je pred leti pozidal na strmi skali nad gradom. Občudovali smo njegovo prožnost in čilost, zlasti pa njegovo duhovitost. Za vse se je zanimal. Videli smo, kako pozorno sledi vsem svetovnim dogodkom. Nobena važna stvar, ki se zgodi bodisi doma, bodisi drugod, mu ni neznana. V kapelici je nadškof Jeglič blagoslovil Marijine svetinje ter nam jih razdelil. Končno nam je podelil nadškofovski blagoslov. Dal se je tudi z nami slikati, ter se še dolgo razgovarjal z nami, nas bodril ter navduševal za dobro katoliško stvar. Daleč ven iz gradu nas je spremil, kjer se je poslovil od nas. Ti trenutki, katere smo preživeli v družbi sivolasega vladike Jegliča, nam ne bodo izginili nikoli iz spomina. — V Nazarju smo se pomudili precej časa. V lepi božjepotni Marijini cerkvi smo opravili litanije ter imeli blagoslov z Najsvetejšim. Le škoda, da se nismo mogli sestati z tamkajšnjimi akcijonaši. Polni navdušenja in razigranosti smo se vračali nazaj proti Mariboru. Pesem je donela ob spremljevanju harmonike po lepi Savinjski dolini, skozi Celje, kjer smo si ogledali dvorano v Ljudski posojilnici, ter naprej proti Mariboru, dokler nismo izstopili na Glavnem trgu.

Fantovski praznik na binokšni ponedeljek pri Sv. Tomažu nad Vojnikom. Spored: ob pol 9. zbirališče v vojniški cerkvi; ob 9. skupna procesija z godbo in fantovskimi prapori k Sv. Tomažu; ob 10. slovesno sveto opravilo za fante na prostem. Slovesnost bo vodil mil. g. stolni kanonik dr. Ivan Žagar iz Maribora. Po zaključni slovesni proslavi skupen odhod z godbo nazaj v Vojnik. Fantje, pridite vsi iz vse dekanije in iz

Marib. kat. akcijaša
pri nadškofu
dr. A. Jegliču.

sosodnih župnij! Agitirajte od fanta do fanta, da pridejo vsi brez izjeme na skupni fantovski praznik! — Dekanijski odbor FKA.

Vojnik. Minula je dolgočasna zima, v kateri so se vršili naši sestanki. Za dolgočasno zimo je nastopila krasna spomlad, čas za izlete, taborje in druge manifestacije in tekme. Dan za tekme smo na dekanjskem svetu določili drugo majniško nedeljo, dne 12. majnika. Tega se niso ustrašili fantje delovnih skupin iz Šmartna v Rož. dol. in iz Vojnika. Ti dve delovni skupini sta poslali k tekmam svoje najboljše fante, kateri so se res temeljito pripravili in s tem pokazali, da so prav doumeli navodila škof. vodstva FKA in da so pozimi delali in ne lenarili.

Tekmovali so Šmartinčani in Vojničani, pri katerih uspeh ni izostal, dosegli so Šmartinčani 26'18 točk in Vojničani 27'99 točk. Kje so pa ostali fantje iz drugih župnij? Fantje! Kaj ste malodušni? Bodite neustrašeni borci Kristusovih načel, ne bojte se nikogar in pojdite neustrašeno na delo! Bog živi!

Mariborski akcijaša na delu. Mariborska delovna skupina je menda ena izmed najdelavnejših. V zadnjem času se je skupina razdelila v dve skupini: v pripravnike in v redne člane. Nihče ne more postati član delovne skupine, dokler ni bil vsaj eno leto v pripravniški šoli. Šele, ko se je dodobra seznanil z bistvom FKA ter se poglobil v idejne smernice fantovskega katoliškega gibanja in se vsestransko preiskusil kar se tiče verskega življenja, se sprejme med redne člane. Hočemo vzgojiti udarne in vsestransko preizkušene, dosledne katoliške fante. Delovna skupina

FKA mora biti elitna četa. V pripravniški šoli se izločijo vsi, katerim ni mar za urejeno versko življenje in za delo v smislu ciljev FKA. — V zadnji dobi smo priredili več izletov. Zadnjo nedeljo aprila smo obiskali akcijaša v Jaremini. Prvo majniško nedeljo pa smo pohiteli na kolesih k Mariji Snežni. Nazaj grede pa smo obiskali še Št. Ilj. — V načrtu še je več drugih kolesarskih izletov. — V nedeljo 19. maja so se vršile prosvetne tekme. Tekmovali sta obe mariborski skupini. Z uspehom smo prav zadovoljni. Dosedaj smo imeli že nad 30 prosvetnih sestankov. V zadnjem času smo vpeljali še tečaj za ste nografijo in nemščino.

Razbor. Razborska dekleta se še nismo oglašale v javnosti, a enkrat smemo tudi me poročati o svojem delu. Dne 24. marca so nas vlač. g. župnik povabili na sestanek in ustanovile smo dekl. Marijino družbo. Na Marijin praznik smo se zbrale vsa dekleta iz naše župnije. Priglasilo se je precej deklet, a ostale še pridejo. Ako bomo kot hčere Marijine hodile za njenim vzgledom in s sestrsko ljubeznijo pomagale ena drugi, bo tudi veselja v naši družbi, saj smo tako rade vesele. Zato se ne oziramo na one, ki nas obrekujejo. Naj bo pa tudi nekomu tiho na uho povedano, da me nismo pod njegovim vplivom, in menda tudi ne bomo. Mislimo pa, da bo tudi on ostal pri prvi skupini, ki jo je nekje označil. Me pa se za obrekljive jezike ne zmenimo, ker vemo, da obrekovanje ni najboljše sredstvo in tudi ne priporočljivo za organizacije in društva. Zato dekleta razborska, pojdimo vse pod prapor naše mogočne varhinja in matere Marije. — Polonica,

Iz školiškega vodstva FKA.

Misijonska zbirka. Ponovno vas opozarjamo in prosimo, zaključite takoj misijonsko zbirko ter nam nakažite nabrani denar. Prosimo pa vas, pošljite nam toliko dinarjev, koliko listkov ste prejeli. Nerazprodane listke pa prodajte ob drugi priliki.

Fantovski tabori. Po evharističnem kongresu v mesecu juliju in avgustu se naj vršijo dekanijski fantovski tabori. Fantovski tabori naj poživijo fantovsko skupnost in pa versko zavest. Naj dajo pobudo za še aktivnejšo delo na versko-obnovitvenem polju. Določite pravočasno program in skrbite za številno udeležbo. V poletju prirejte izlete!

Prosvetne tekme. Dekanijska vodstva, katera še niso sporočila datumov prosvetnih tekem, naj to takoj storijo. Vse delovne skupine morajo tekmovati!

Vsi fantovski prapori na evharistični kongres! Vse delovne skupine, ki imajo prapore, naj skrbijo, da vzamejo prapor na vsak način v Ljubljano. Noben prapor ne sme ostati doma!

Knjižna zbirka za koroške Slovence. Zberite čimprej knjige za koroške Slovence. Ob priliki, ko pride kateri v Maribor, naj odda knjige škof. vodstvu FKA, Aleksandrova 6. Lahko pa jih oddaste tudi v upravi »Slovenci«, Koroška cesta 1.

Delovna poročila od nekaterih delovnih skupin neredno prihajajo. Prosimo točnosti.

Evharistični kongres v Ljubljani. Fantje, razvijte te dni živahno agitacijo med svojimi sovrstniki za številno udeležbo na evh. kongresu v Ljubljani. Fantovske vrste morajo biti mogočne. Vsak, kdor le more, mora na evharistični kongres.

Praznik sv. Petra in Pavla je naš fantovski praznik. Najlepše ju bomo obhajali, če se v čimvečjem številu poklonimo evharističnemu Kralju na evharističnem kongresu v Ljubljani.

Naše geslo: Vsestransko delo na vseh področjih! Bog živi!

Nove knjige.

Evharistični šmarnice. Pripravljalni odbor za drugi jugoslovanski evharistični kongres v Ljubljani je založil skrbno sestavljeno knjigo »Evharistične šmarnice«, s katero naj bi se verniki v majniških pobožnostih pripravljali na pomemben evharistični kongres v Ljubljani. Knjigo je tiskala Jugoslovanska tiskarna. — Namenjena je sicer za majniške pobožnosti, vendar so vsi življenjski problemi, ki so v zvezi z Evharistijo, tako lepo in izčrpno obdelani, da bo ohranila knjiga trajno vrednost. Naj bi jo imeli posamezniki in naše knjižnice.

»Vrtnice«. Uprava Glasnika presv. Srca Jezusovega je izdala za junijske pobožnosti knjigo »Vrtnice«, v katerih nam pisatelj odkriva lepoto in zaklade božje ljubezni. Lepi in res življenjski vzgledi dajo knjigi še posebno veljavo. Vsa oprema knjige je prav mična in bo tako vsestransko zadovoljila čitatelja. Nov, in primeren, pa tudi potreben dodatek k naši knjižnici!

Čebelarjem! Izšla je nova čebelarška knjiga »Praktični čebelar«, ki jo je spisal g. Donat Jug. Obsega 300 strani in 140 slik. Knjiga obravnava vso snov na prednega čebelarstva, ki bo v pouk tako začetniku, kakor tudi izkušenemu čebe-

larju. Trdno smo prepričani, da bo nova knjiga naše čebelarstvo zelo povzdignila, ker so v njej navedene vse vodilne misli za napredno in uspešno čebelarstvo. V predprodaji, to je do konca meseca junija, velja mehko vezana knjiga 35 Din, v celo platno vezana pa 45 Din, a poštnino je treba poslati še 5 Din za vsako posamezno knjigo. Znižano ceno hoče Čebelarско društvo omogočiti, da si nabavijo knjigo tudi revnejši čebelarji. Od meseca julija dalje bo cena mnogo višja. Posebno priporočamo v platno vezano knjigo, ki je lepe zunanje oblike in zelo trpežna. Naročite knjigo pri Slovenskem čebelarškem društvu ali v Društveni čebelarni v Ljubljani, pa tudi v knjigarnah v Ljubljani, Celju in Mariboru jo lahko dobite. Čebelarji, kateri se udeležijo Evharističnega kongresa, jo lahko dobe v »Čebelarni«. Proškova ulica št. 13, blizu glavnega kolodvora v Ljubljani.

Baragova slika. Uprava Katoliških misijonov Groblje-Domžale je izdala krasno sliko slovenskega misijonarja in škofa Friderika Barage. Izdelana je v bakrotisku, je lepa in se bo lepo podala ob strani našega Slomskega. Stane 10 Din, večja in na boljšem papirju pa 15 Din.

Kosec.
(A. Kos; 25 točk.)

K E R I K I O U M V I A S
S O T G V A D C S O S V C N E S S U T E O K J A

Črkovna podobnica.
(N. Čeh; 25 točk.)

$\frac{fi \ e \ f}{SE \ mu \ SE \ \odot \ '2 \ \frac{dk}{sfa} \ E}$
 $6 \ E \ 7' \ J \ u \ 2'' =$

Kaj nam kličejo?
(France, Središče; 25 točk.)

Jug Franjo (53), Pečnik Angela (44), Rihtar Ema (11), Rošker Ivan (32), Lužnik Franjo (31), Tonačeva Urška (21), France iz Središča (44), Bračič Julka (53), Pihlar Nace (41), Črnc Franjo (31), Sodja Franc (21), Kos Anton (44), Podvinski Anica (43), Kladenšek Ivan (21), Korne Tončka (14), Ambrož Stanko (21), Makoter Neža (32), Modrinjak France (41), Saler Alojzija (53), Demšar Rudolf (11), Žgatin Janez (14).

Vse uganke prav rešene dajo: 130 točk. Rešitev ugank je do 25. v mesecu poslati na Mirko Geratič, Maribor, Koroška 1. Dva, ki bosta izžrebana, dobita nagrado.

Rešitev ugank v majske številki
»Našega Doma«:

1. Iz statistike: Pozdravljen nam cvetoči maj, ki simbol naše si mladosti.
2. Enačba: Mnogo novih naročnikov!
3. Koledar: Pri vsakem uboštvu je pol lenobe!
4. Zlogovnica: Kdor resnico ljubi, ušes ji ne maši, kdor se je pa brani, zaveže še oči.
5. Zlogovnica: Vse kar rečeš, mora biti resnica, ni pa, da bi vse, kar je resnica, tudi povedal.
6. Skrivalica »Maj«: Cvetoč maj, kako si lep!

Vse uganke prav rešene dajo 140 točk.

Prav so rešili: Ivan Kladenšek (140); Jug Franjo (120); Jožef Mlakar (120); Anton Cesar (120); Franc Sodja (120); Joško Makoter (100); Vladko Mohorič (105); Maks Osojnik (75); Franjo Črnc (50); A. Kos (75); Nace Čeh (95); Lubce Alojzij (50); Rozalija Butolen (25); Križan Alojzij (25); Kutnjak Angela (25); Angela Pečnik (25).

Izžrebana sta bila: Ivan Kladenšek, Zadobrova 5, p. Celje in Lubec Alojzij, Ščavniški dol 46, p. Gornja Radgona.

Mojim ugankarjem: France iz Žreč: Gospod Žreb se pa pohorskih »udarnikov« prav nič ne boji. To pa radi tega, ker število teh kajonov ne presega prstov niti ene roke. Ko se bodo vaše vrste tako pomnožile, da jih g. Žreb več ne bodo znali prešteti, takrat šele pridite ter napovejte »udar« ugank, strčku in vsemogočnemu žrebu. — Angela iz Šmartnega: Gospod Žreb so namerili tokrat Tebi veselo presenečenje. Pa glej, šmental! Samo eno celo uganko si poslala ugank, strčku. Zato so g. Žreb naredili stršansko jezen obraz ter rekli: »Angelca se naj gre tokrat solit!« Nagrado — velikanski škrnicelj samih bonbonov — še meni so se sline pocedile, — so zaklenili v težko okovano škrinjo. Veš kaj, najboljša je, če poslušaj brata Bogomirja ter se skriješ v mišjo luknjo. Da pa ti ne bo dolg čas, pa še Bogomirja povabi zraven. — Makso, Guštanj: Ne obupaj, če ne gre vse po sreči! Kakor je videti, rešitve za 4. štev. N. D. nisem dobil. — Oprosti! Vsem ugankarjem in ugankaricam — prihodnjič na svidenje v ugank, kotičku!

Kolinska tovarna d. d. v Ljubljani

Podjetje je bilo osnovano leta 1909 s češkim kapitalom, vendar je danes last domačih pridobitnih krogov. Tovarna je bila v letu 1922 popolnoma preurejena z modernimi stroji in dopolnjena z novimi stavbami. Proizvaja prvovrstno blago, ki je v vsej naši državi že itak dobro znano, po najnovejših pravilih tehnike. Kapaciteta znaša do 180 vagonov letno. Glavni izdelki tovarne so: Kolinska cikorijska, Redna kava, Figova zmes, Sladna kava in Vydova ržena kava. — Kolinski kavní dodatek vsebuje prvovrstne hranljive snovi ter je zaradi tega zelo zdrav in okusen dodatek za kavo. Kvaliteta izdelkov Kolinske tovarne je prvovrstna, o tem ni treba pisati, ker ji vsakdo, ki le enkrat poskusi njeno blago, ostane zvest odjemalec.

VSAK

**SLOVENSKI GOSPODAR
ZAVARUJE SEBE, SVOJCE IN SVOJE IMETJE
EDINO LE PRI**

**VZAJEMNI ZAVAROVALNICI
V LJUBLJANI**

**ZAVARUJE: POŽAR - VLOM - NEZGODE
KASKO - JAMSTVO - STEKLO
ZVONOVE - ŽIVLJENJE
KARITAS**

Podruž. Celje: Palača Ljudske posoil.

Glav. zasedništvo: Maribor, Loška ul. 10

Krajevni zastopniki v vsaki fari

Izdaja Konzorcij Našega doma. — Urejuje in predstavlja lastnika dr. Meško Josip.
— Tiska Tiskarna sv. Cirila, predstavnik Albin Hrovatin. — Vsi v Mariboru.